

ILLUSTRATIE ELIANE GERRITS

De kras

Als ik de parkeerplaats oploop, staat er een gespierde man van een jaar of dertig bij mijn auto. Mijn afspraak is uitgelopen, inmiddels is het schemerdonker. De enorme parkeerplaats, die eerder vol stond, is nu leeg op mijn auto na. Het stinkt naar rottend afval. Opengescheurde vuilniszakken liggen tegen een verlaten fabrieksgebouw. Krolse katten krijsen. Ik ben in Trenton, zo'n twintig minuten van Princeton, een stad die ver boven het nationale gemiddelde uitsteekt qua misdadaadcijfers. De man heeft een hand in zijn broekzak.

Allerlei scenario's schieten door mijn hoofd, geen van alle met een goede afloop. Een gestolen auto is daarvan de minst erge. Maar de man, die zich voorstelt als Tyrone, heeft al die tijd op me gewacht om me te vertellen dat hij een kras op mijn auto heeft gemaakt toen hij er met zijn pick-uptruck tegenaan schampte.

De kras is lang en diep. Hier moet de politie bijkomen. Zwijgzaam wachten we. Hij zittend op de grond naast zijn pick-uptruck. Ik in mijn auto met de deur op slot.

Een week later valt mijn oproep om te verschijnen in de gemeentelijke rechtszaal van Trenton op de mat. New Jersey, zowel wat betreft oppervlakte als inwonersaantal de helft van Nederland, heeft meer dan 500 van deze mu-

Flessenpost uit de VS

Schrijfster Pia de Jong woont met haar gezin in Princeton, in de VS. Ze schrijft wekelijks over wat haar daar opvalt.

nicipal courts. Zes van de zeven miljoen wetsovertredingen worden hier jaarlijks afgehandeld, geweld, verkeersovertredingen en diefstal.

Ik moet door een wapencontrole heen, word gefouilleerd, moet mijn telefoon inleveren en op een onvriendelijke manier word ik gewezen waar ik me moet melden. „De Jong, getuige bij verkeersovertreding”, schalt er door de zaal. Bij de vrouw na mij klinkt het: „Johnson, rijden onder invloed.” Aan privacy doen ze hier niet.

Het merendeel van de aanwezigen is zwart, en aan kleding en schoeisel te zien, straatarm. De oudere vrouw naast me rent om de haverklap naar de wc. Een tiener met dreadlocks, een zakenroller, bijt op zijn al tot bloedens toe afgeknaagde nagels. Een vrouw die luid scheldwoorden roept naar een man aan de andere kant van de zaal, wordt tot stilte gemaand. Ik heb het ge-

voel dat ik in een roman van Dickens ben beland.

Tyrone heb ik nog niet gezien. Het zou me niets verbazen als hij niet komt opdagen. De vraag is immers of hij vrij kan krijgen van zijn werk. Maar niet komen zal enkel tot uitstel leiden, en waarschijnlijk hogere boetes.

Anderhalf uur later komt hij binnen, achter een man in pak met een dik dossier onder de arm. Zijn advocaat. Nog eens drie uur later zijn wij aan de beurt. Eindelijk begrijp ik waarom we hier zijn. Dit was niet Tyrone's eerste verkeersovertreding. Nog een, en hij zou zijn rijbewijs kwijtraken. Een ramp voor een beroepschauffeur met thuis een vrouw en een peuter. Doordat hij schuld verklaart aan de kras, mag hij blijven rijden. Ik moet getuigen dat hij daadwerkelijk de aanrijder was.

Na meer dan vijf uur mag ik eindelijk naar huis. Mijn dag kan ik verder wel afschrijven. Tyrone komt ervanaf met een boete en de kosten van de advocaat. Hij zal lang moeten werken om de bedragen op te hoesten. Het is vanwege absurde zaken zoals deze dat arme mensen in Amerika denken dat „het systeem” tegen hen is gericht. Dat ze altijd aan het kortste eind trekken en hoe dan ook verliezen.

En dat alles voor een kras.

Reacties via pdejong@ias.edu